

AJUDANT A VIURE

Una experiència de comunitat diocesana

La Pasqua de Jesús, el seu pas de Mort a Vida «Glorificada», té una importància enorme per als cristians (i per tota la Humanitat), obre moltes possibilitats a la nostra vida de cada dia i ens ajuda a comprendre com «el temps i la història són l'espai sacramental de l'esperança» (Pere Casaldàliga).

Per això, el dia de la Resurrecció i cada vuit dies (*cada diumenge és el gran dia de la família pasqual*), quan ens reunim per celebrar la Pasqua (en l'Eucaristia de la comunitat), acollim, repensem i proclamem la Paraula de Déu, homes i dones batejats que hem estat privilegiats generosament per l'Esperit amb els seus dons, els seus carismes... L'Assemblea Pasqual, la celebració de l'Eucaristia del diumenge, dia del Senyor, ha de ser per a nosaltres l'ocasió d'enfonsar-nos en la plenitud dels dons del

Ressuscitat, «*junt amb els altres germans i per al creixement de tots*». ¡Quantes persones hi ha a la comunitat cristiana d'alta qualitat pasqual a qui hauríem de saber respectar i agrair!

Déu faci que sapiguem viure els problemes de cada dia a la llum de la Pasqua, essent capaços d'orientar la Paraula de Déu i l'energia de

la Resurrecció vers la superació de tot el que limita l'existència humana. ¡Aquest és un servei preciós que els deixebles del Ressuscitat hem de fer en favor de la humanitat redimida!

Us animo a participar plena i conscientment en el que diem «sacratíssim tridu del crucificat, del sepultat i del ressuscitat» o Tridu Pasqual, que té com Eucaristia central la de la Vetlla entre el Dissabte i el Diumenge.

Però també **vull convidar-vos a tots a viure una experiència de comunitat diocesana** «renovada pels sacraments pasquals» el **dimarts proper dia 7, a les 7 de la tarda, a la CATEDRAL**. Allí, els catòlics lleidatans ens reunirem en una celebració molt especial, l'anomenada **MISSA CRISMAL**, en la qual seran beneïts els olis i consagrat el crisma amb els quals l'Esperit ungirà els qui seran batejats o confirmats durant tot l'any a les nostres comunitats, i també els nostres malalts.

En aquest context carregat del dinamisme de l'Esperit, *els mossens fem la renovació de les nostres promeses ministerials*, reconeixent alhora el do que hem rebut mitjançant la successió episcopal que ens remet als Apòstols. Capellans i Bisbe formem, plegats, el «presbiteri», una comunitat sacramental, unitat de consagració i missió, constituïda per l'ordenació i no per cap mena de lleis, situacions o costums. Compartint aquesta comunitat, solidaritat ministerial i corresponsabilitat pastoral, agraiem i ens confirmarem mútuament en la fe i en la confiança en Jesucrist que ens ha cridat al seu seguiment.

Personalment vull reconèixer i agrair la dedicació i la generositat dels meus germans capellans que gasten la seva vida, el seu temps, les seves forces, la seva salut..., confiant en Jesucrist que els ha cridat i constituït pastors del seu poble en aquest temps i en aquesta nostra concreta Església particular.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

▶ En la taula rodona sobre l'acompanyament de la mort en la societat d'avui, han participat tres ponents, la doctora en metafísica i escriptora, Anji Carmel, Maria Nabal, metgessa i cap de la unitat de cures pal·liatives de l'Arnau de Vilanova i la pediatra i psicòloga infantil, Montserrat Esquerda. Cadascuna d'elles ha abordat alguns aspectes del tema. Podríem dir, en resum, que totes tres han apostat per l'actitud de respondre positivament davant de la realitat del sofriment i de la mort; i han presentat com a ideal aprendre i ensenyar a viure, més que a sofrir, la malaltia, la limitació i la mort. (C.S.)

LA MORT ENS HUMANITZA

Plantar cara a la mort

La sala d'actes de la universitat de Lleida es va omplir de gom a gom el divendres 20 de març. Era el signe visible de l'èxit de la segona «Jornada d'acompanyament al dol i malaltia». Els diversos grups i entitats convocants varen oferir dues conferències i una taula rodona d'alt nivell.

El professor Francesc Torralba, filòsof i teòleg, va parlar sobre «Plantar cara a la mort en la societat de vertigen». Per què és tan difícil plantar cara a la mort?, es preguntava. I proposà diverses pistes de reflexió, de les quals en voldríem retenir algunes pel seu interès en la vida quotidiana de tots els humans.

Tot ésser vivent té la voluntat de viure, subsistir. La mort trenca aquest desig i esdevé, doncs, violenta. És molt evident també que la mort trenca els lligams entre les persones i, això, ens desarma. La mort frustra els projectes que s'han fet a nivell personal o amb altres persones, per això no es vol ni

parlar ni pensar en ella. La mort ens recorda que un dia no serem més aquí i no ens diu què podem esperar per després (enigma, misteri...), la qual cosa ens posa en una situació de no saber a què atènyer-nos.

Centrant-se en l'àmbit cultural d'avui dia, el professor Torralba aportà punts de reflexió pertinents i interpellants a tots aquells que desitgen realment plantar cara a la mort. Aquesta és un límit que fa part de la vida. Però en la nostra societat de benestar i de gran confort i comoditat ja no sabem què és un límit, no ens plau acceptar la fragilitat que ens manifesta i revela la mort. Com també, els límits que posa a la ciència i a la tècnica que no poden resoldre-ho tot.

Vivim molt accelerats i tot ha d'anar ràpid. Som molt pragmàtics i cerquem l'eficàcia, no volem pensar en allò que no té una «solució», que no és útil. Però la mort ens recorda que això no és tot en la vida.

Per què plantar cara a la mort?

▶ Plantar cara a la mort és difícil i, per aquesta raó, Francesc Torralba es planteja la qüestió per què ho hauríem de fer. Ell hi aporta les raons següents: pensar en la mort és pensar com vivim. De fet, allò que ens costa és voler millorar el present efímer, tenir consciència que moltes actituds són inautèntiques.

Integrar la mort a la vida permet valorar els lligams amb els altres i ens recorda que no podem malgastar les relacions, no donar valor a l'essencial i saber fixar-se prioritats. Pensar en la mort com fent part de la vida permet organitzar la pròpia voluntat, és a dir, decidir el futur: com vol ésser tractar abans i just després de la mort, evitant així problemes a la pròpia família. Això permet també, mentre es viu, expressar als éssers estimats amor i gratitud, així com marcar el ritual de l'acomiadament.

Pensar en la mort permet plantejar-se horitzons reals, no imaginaris, per la pròpia existència. Cal tenir projectes, però cada dia compta i no es pot hipotecar mai el present. Per això, la mort dóna, o hauria de donar, sentit a la vida, a fi de poder dir: la vida que visc val la pena, la vida que he viscut (o que la persona que ens deixa ha viscut) ha valgut la pena.

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

► Del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

► Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; que el salvi, si tant se l'estima». R.

M'envolta una munió de gossos, em rodeja un estol de malfactors, m'han lligat les mans i els peus, puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meva roba. Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, us lloaré enmig del poble reunit. Fidels del Senyor, lloeu-lo, fills de Jacob, glorifiqueu-lo, reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

► De la carta de sant Pau als cristians de Filipis

(Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obediència fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

► Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc (Mc 14,1-15,47)

(Fragment final)

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu». C. També se'n burlaven els grans sacerdots, comentant amb els mestres de la Llei: S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell». C. També li feien retrets, els qui havien estat crucificats amb ell.

Jesús llançà un gran crit i expirà

C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús crida amb tota la força: † «Elohi, Elohi, ¿lamà sabactani?». C. Que traduït vol dir: † «Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?». C. Alguns dels qui eren allí deien: S. «Mireu com crida Elies». C. Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo». C. Jesús llançà un gran crit i expirà.

Aquí tothom s'agenolla, i fa una pausa

C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat digué: S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

Mi Señor me ha dado una lengua de iniciado, para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabilaba el oído, para que escuche como los iniciados. El Señor me abrió el oído; y yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me apaleaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

► Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre, si tanto le quiere.» R.

Me acorralla una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suertes mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / Fieles del Señor, alabado; / linaje de Jacob, glorificado; / temedlo, linaje de Israel. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los filipenses

(Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

► Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Marcos (Mc 14,1-15,47)

(Fragmento final)

C. Los que pasaban lo injuriaban, meneando la cabeza y diciendo: S. «¡Anda!, tú que destruías el templo y lo construías en tres días sálvate a ti mismo bajando de la cruz.» C. Los sumos sacerdotes con los escribas se burlaban también de él, diciendo: S. «A otros ha salvado, y a sí mismo no se puede salvar. Que el Mesías, el rey de Israel, baje ahora de la cruz, para que lo veamos y creamos.» C. También los que estaban crucificados con él lo insultaban.

Jesús, dando un fuerte grito, expiró

C. Al llegar el mediodía, toda la región quedó en tinieblas hasta la media tarde. Y, a la media tarde, Jesús clamó con voz potente: † «Eloí, Eloí, lamá sabctani.» C. Que significa: † «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?». C. Algunos de los presentes, al oírlo, decían: S. «Mira, está llamando a Elías.» C. Y uno echó a correr y, empapando una esponja en vinagre, la sujetó a una caña, y le daba de beber, diciendo: S. «Dejad, a ver si viene Elías a bajarlo.» C. Y Jesús, dando un fuerte grito, expiró.

Todos se arrodillan, y se hace una pausa

C. El velo del templo se rasgó en dos, de arriba abajo. El centurión, que estaba enfrente, al ver cómo había expirado, dijo: S. «Realmente este hombre era Hijo de Dios.»

Sant Pau a la presó.
Pintura de Rembrandt (1606-1669).
Staatgalerie, Stuttgart

COMENTARI

Diurne de Rams, pregó de la Setmana Santa

Els grans esdeveniments socials s'anuncien amb solemnitat. El diurne de Rams és el pregó universal d'un esdeveniment que ha marcat la història de la humanitat.

D'una banda, la societat occidental està transformant la Setmana Santa en les *petites vacances de la primavera* orientades al descan i, sovint, abocades al consum. Tanmateix, la mateixa societat secularitzada està potenciant una celebració social i religiosa de la Setmana Santa, mitjançant les processons i altres manifestacions religioses populars. La reducció d'aquesta presa popular a una

interpretació folklorica i turística reflecteix una mirada curta, de la mateixa manera que sobrevalorar el seu sentit transcendent també ho és. Més aviat podem dir que darre d'aquestes vivències populars, s'hi amaga la nostàlgia de quelcom important.

La lectura de la Passió d'aquest diurne proclama la gran notícia de la mort de Jesucrist. Ens podem preguntar: per què és una gran notícia? Les lectures en donen algunes pistes:

- Jesús no amaga la cara davant el dolor del món i la necessitat de salvació.

- Essent el Senyor del món, no galleja, sinó que es fa el més petit de tots.
- La seva paraula sap sostenir els cansats i afeixugats.
- La seva fidelitat al projecte de Déu, fins a la mort en creu assumida per amor, és l'inici d'una *Nova Humanitat (Regnat de Déu)*, edificada en la justícia i l'esperança que brolla de la fe.

Quan deixem ressonar aquest esdeveniment dins nostre, no solament no quedem indiferents, sinó que descobrim que un món nou és possible...

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Is 42,1-7 / Sl 26 / Jn 12,1-11. ■ **dimarts**: Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38. ■ **dimecres**: Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25. □ **dijous**: Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15. ■ **divendres**: Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jn 18,1-19,42. ■ **dissabte**: Comença el temps de Pasqua. □ **diurne**: Comença el temps de Pasqua (lit. hores: 1a setm.): *Vetlla*: Després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mc 16,1-7. *Missa del dia*: Ac 10,34a. 37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Mc 16,1-7). *Per a la Missa vespertina*, l'Evangeli pot ser: Lc 24,13-35.

SÍNODE SOBRE LA PARAULA DE DÉU

Paraula de Déu, diàleg interreligiós i els no creients

El tema de les relacions dels cristians amb els seguidors d'altres religions és avui de molta actualitat. El punt de partença d'aquest diàleg es col·loca en el fet que Déu, «creant i conservant totes les coses per mitjà del seu Verb, dona a la humanitat, a través de les coses creades, un testimoni constant d'ell mateix» (DV 3). La creació és doncs, més que paraula, un signe del Déu creador i de la raó última del món.

«Els cristians estem invitats —sense caure en el sincretisme que confon i humilia la pròpia identitat espiritual— a entrar amb respecte en un diàleg amb els homes i dones d'altres religions, que escolten i practiquen fidelment les indicacions dels seus llibres sagrats» (*Missatge*, 14). I a continuació fa una breu referència a aquestes religions —exceptuant el judaisme, ja tractat—, així com als no creients:

- *L'islamisme*, que «acull figures, símbols i temes bíblics i ens ofereix el testimoni d'una fe sincera en el Déu únic, compassiu i misericordiós, Creador de tot l'ésser i Jutge de la humanitat.
- *Les grans tradicions religioses d'Orient* —budisme, hinduisme i confucianisme—; *altres religions tradicionals* (Àfrica, Austràlia) amb els valors espirituals dels seus ritus i cultures orals.
- *Els qui no creuen en Déu* que s'esforcen per «practicar la justícia, estimar la bondat, comportar-se humilment» (*Mi* 6,8).
- Com a *conclusió* es proposa que els cristians «treballin per un món més just i en pau, i oferir en diàleg el nostre genuí testimoniatge de la Paraula de Déu, que pot revelar-los nous i més alts horitzons de veritat i d'amor».

Dr. Salvador Pié-Ninot

ENTREVISTA

ADONIS RAHMOUNI

La Síria cristiana

Aspàsia va ser la dona de Pèricles, tenia una gran educació i amplis dots en les arts de la retòrica i l'oratoría. Va ser un dels personatges clau en l'Atenes del s. v a.C. La seva condició d'estrangera i de dona en un món que no era el seu i que estava dirigit pels homes no va ser un impediment perquè amb la força de la paraula i del diàleg acostés i unís diferents cultures. Amb aquella mateixa filosofia treballen a Aspàsia Travel, una agència de viatges que pretén ser un espai de comunicació, de contacte i diàleg, d'intercanvi d'idees i de germanor entre cultures, a la vegada que dona a conèixer Síria i el Pròxim Orient. N'Adonis Rahmouni és d'origen siria-català, edita la revista *Síria Magazine*, és impulsor de les relacions culturals entre Síria i l'Estat espanyol i dirigeix el Centre de Cultura i Viatges Aspàsia Travel (www.aspasiatravel.com/ 932 070 481).

Síria té més arrels cristianes del que pugui semblar. Per què?

Síria és el bressol de la cultura en general i també del cristianisme. A Síria, sant Pau va ser convertit al cristianisme i batejat a Damasc per sant Ananies. A partir de llavors va començar el seu llarg camí per difondre el cristianisme a tot Europa. No hem d'oblidar tampoc que molts dels apòstols estan enterrats a Síria, com per exemple Joan Baptista, o la primera màrtir del cristianisme, santa Tecla, enterrada a Maalula, on encara es parla l'arameu.

Tenint en compte la conversió de Pau en aquell país esteu organitzant una ruta que acosta les dues cultures. Com ho fareu?

Aprofitant l'Any Paulí i les activitats que es realitzen a Síria, proposem un pelegrinatge seguint les passes de l'apòstol i la participació en les processons i celebracions que, per aquest motiu, es faran a Damasc. Un viatge que pot ser de 8 o d'11 dies, sortint el 25 de juny des de Barcelona.

El cardenal Lluís Martínez Sistach té previst un viatge a Síria el proper juny. Què preteneu amb la visita?

Considerem que la presència del cardenal Lluís a Damasc, aprofitant aquesta ocasió, pot ser una forma més d'acostar la pau a un territori tan necessitat d'iniciatives d'entesa entre dues societats que, en el fons, tenen molt en comú. Estem definint les dates i les característiques del seu viatge. Farà un recorregut pels llocs emblemàtics del cristianisme i del país. Hi ha un gran interès per part de l'Església de Síria perquè s'estableixin lligams.

Òscar Bardaji i Martín

EL HIMNO AL AMOR

«Todo lo excusa» (1)

Todo lo excusa» (1Co 13,7). La expresión griega *panta stegēi* se puede traducir de diferentes formas: «Todo lo tolera», o bien: «todo lo cubre. Todo lo guarda para sí. Todo lo envuelve en silencio». El texto original permite ambas traducciones. Y las dos tienen un sentido. Por eso, algunos exegetas unen ambos significados.

Quien está lleno de amor puede soportar y aguantar muchas cosas sin verse sobrecargado por ello. Tampoco aquí se plantea una exigencia moralizadora de que pasemos por alto nuestros propios sentimientos y necesidades y soportemos todo cuanto las personas quieran echarnos encima. El amor no es una actitud puramente pasiva que se contenta con todo. Este aguanter recordaría la exigencia estoica de sobrellevar todas las penalidades que nos salgan al paso. Pablo está convencido de que los cristianos, en su comportamiento, pueden cumplir las exigencias estoicas. A veces exhorta a dar un buen ejemplo a los demás y a vivir delante de todos lo que exige la filosofía estoica.

Pero aquí se trata de la fuerza del amor. Quien está lleno de amor puede soportar muchas cosas sin quebrarse por ello. Al mismo tiempo, el amor tiene la capacidad de cubrir. Cubre todo lo que no es agradable con el manto del amor. El amor no mete debajo de la alfombra todo aquello que no queremos reconocer. Es más bien como un manto que cubre amorosamente lo que nos resulta molesto, lo que nos exige demasiado, lo que está desnudo y al descubierto en nosotros, lo que nos deja helados. De este modo, el amor priva de poder a lo negativo. Veo lo que hay en mí y en el otro. No lo reprimo ni lo excluyo. Pero al mirarlo con amor, lo cubro. Bajo el manto del amor, lo desagradable y lo hostil se puede transformar. Entonces ya no tiene ningún poder sobre nosotros, sino que se convierte en una parte de nuestro ser. Nos sirve y nos fortalece en nuestro camino.

Anselm Grün

(*El Himno al amor de San Pablo*, Editorial Sal Terrae, Santander 2008)

El hermano lego... remero

El «*Monologium*» es un libro de biografías de jesuitas inglesas canonizables. Suele leerse diariamente en cada una de las comunidades de jesuitas de Inglaterra. Entre las biografías hay una que es una carta escrita por un *hermano lego desconocido*. Nació en Inglaterra en el s. xvi. Fue destinado a Roma y capturado en el mar por piratas turcos. Fue vendido como esclavo. Estuvo durante muchos años esclavo como remero. Un día pudo enviar —de escondidas— una carta que, finalmente, llegó a Inglaterra. Carta que —desde entonces— se lee una vez al año, en el aniversario de su llegada. El *hermano lego desconocido* describe su vida, de una manera sencilla y sin autocompasión:

- «Que a veces se siente como abandonado, a la intemperie...
- Que no obstante... no quiere escaparse... aunque tenga ocasiones...
- Que vive lejos de sus hermanos de religión y sin consuelos fraternos...
- Que vive sin actos religiosos ni litúrgicos... que tanta ayuda le solían dar...
- Pero que ha encontrado, por fin, a Cristo... como esclavo de Jesús...
- Que su misión está en consolar, ayudar, animar y ofrecer a Cristo su frente y resucitado a los compañeros esclavos-remeros como él...
- Y que, por primera vez en su vida, había conseguido dar con la felicidad...»

Del *hermano lego remero* no se supo nunca más...

Nos hace *bien* saber que hay personas entregadas —ayer y hoy— que atienden, consuelan, animan, sirven... como testigos del amor a Jesús.

San Agustín enseñaba que todo seguidor de Cristo: «Si tiene amor en su corazón... siempre tiene *algo* que dar.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

- 5. ✠ Diumenge de Rams.** Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; beata Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.
- 6. Dilluns.** Sant Marcel·lí, mr.; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat.
- 7. Dimarts.** Sant Joan Bta. de La Salle (Reims 1651 - Rouen 1719), prev., fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC).

- Sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.
- 8. Dimecres.** Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, verge.
- 9. Dijous.** Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.
- 10. Divendres.** Sant Ezequiel, profeta (s. vi aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.
- 11. Dissabte.** Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i màrtir (1079). Sant Isaac, monjo.

AGENDA

Dimarts 7 d'abril.—A les 18.15 h, a la catedral, celebració de la reconciliació i missa crismal.

Tridu pasqual a la catedral amb el Sr. Bisbe.—Dijous Sant, 9 d'abril: Missa del Sant Sopar a les 20.00 h.

Divendres Sant, 10 d'abril, Litúrgia de la Passió del Senyor, a les 19.00 h.

Dissabte Sant, Vetlla Pasqual, a les 23.00 h.

Via Crucis.—Divendres Sant: arxiprestat La Seu Vella: Església Sant Martí, a les 9.00 h.

Grenyana, a les 9.30 h.

Diumenge de Pasqua.—A les 12.00 h a la catedral, amb el Sr. Bisbe.

Del 9 al 12 d'abril.—Pasqua Jove, a les Avellanes i al col·legi Claver.

Divendres 10 d'abril.—A les 10.30 h, rosari dels joves a la parròquia del Pilar.

Curs de Bíblia.—Dissabte 11 d'abril, curs sobre els salms a Sant Martí, amb Mn. Daniel Turmo.

Dissabte 18 d'abril.—Troba de formació per a catequistes, de 10.00 a les 13.00 h, a la parròquia de Sant Agustí, La Bordeta (c/ Hostal de la Bordeta 1). Tema: Pregar i celebrar, amb el P. Joan Sunyol, S.J.

Pelegrinatge Jove a Terra Santa.—Organitzat pel Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i Balears. Tindrà lloc del 16 al 24 de juliol 2009. Informació i inscripcions a la Delegació diocesana de joventut.

Agenda actualitzada a la pàgina web:

www.bisbatlleida.org

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Sols un cop a l'any

El dimarts 7 d'abril, a les 6 de la tarda hi haurà a la catedral de Lleida un acte molt significatiu i que es fa solament un cop a l'any, l'anomenada missa crismal. De fet, és un punt de convergència. Totes les parròquies de la diòcesi de Lleida hi acudirán per rebre els nous sants Olis que utilitzaran des d'aquest dia fins la Setmana Santa de l'any vinent. Oli renovat i fresc per a totes les uncions dels fidels creients.

Benedicció dels sants Olis

La missa crismal és també un punt de referència. Els cristians diocesans, els preveres i el Bisbe, la tasca del qual és vetllar a la unitat del Poble de Déu, s'aplegaran a la catedral per expressar que tots els sagraments brollen de Pasqua. Per això es beneeixen els sants Olis un cop a l'any i un dia proper a la festa de Pasqua. Aquesta vol ser nova cada any, com si tot comencés novament. És un esdeveniment força important per a la diòcesi, és a dir, per a tots els creients, Poble de Déu. Participar-hi, és dir-ho i manifestar-ho personalment i públicament.

Entitats cristianes de Lleida davant la crisi

Després de fer un anàlisi de la situació social actual, el manifest de les 13 entitats cristianes de Lleida acaba dient:

«Mirant cap endavant, volem fer una crida a totes les persones obertes i sensibles als necessitats i que creguin que "un altre món és possible". Ens cal la col·laboració de tots i totes. Cal promoure valors d'esperança, compromís, preocupació social, propostes d'una vida més

senzilla i austera que evitin l'explotació dels béns de la Creació. Necessitem la participació activa i operant de voluntaris i socis que mantinguin programes de solidaritat en tots els àmbits i per fer sentir "la seva veu crítica". Cal encara que l'Església —que està fent importants tasques de suplència que corresponen a les administracions públiques—, es plantegi si es pot comprometre més i si el seu patrimoni, a cops infrautilitzat, no podria contribuir a millorar situacions de precarietat.

Davant d'aquestes situacions, les 13 entitats sotassignants creiem que la societat té una capacitat de reacció i de solidaritat i que podem afrontar les dificultats com a una gran oportunitat. I per tant:

- Demanem a les administracions que es mostrin més eficaces i que destinin més mitjans i més recursos per pal·liar els greus efectes de les persones que més pateixen les conseqüències de la crisi: indigents, dones, famílies monoparentals, nens i avis.
- Fem una crida a la moderació dels salaris dels membres dels consells d'administració de les empreses, d'alts funcionaris, de polítics i dels que tenen un treball dignament remunerat i segur.
- Demanem ajuda a tots els ciutadans, especialment els cristians, a aportar més temps i recursos per a cobrir les necessitats més urgents.
- Proponem fòrums de debat sobre la situació crítica que estem vivint, situant el problema dins de la globalització de la injustícia estructural de caire internacional.
- Ens comprometem a continuar la nostra tasca d'acció i sensibilització, per tal que entre tots i totes, i treballant en xarxa, puguem ser creatius i inventar respostes a aquesta situació.»

Les 13 Entitats Cristianes de Lleida:

Acció Catòlica Obrera, Càritas, Comitè Oscar Romero, Delegació Pastoral Obrera, Delegació Pastoral Universitària, Fundació Sant Ignasi - Arrels, CIJCA, Mans Unides, Moviment Professionals Cristians, Pastoral Penitenciària, Pa de Sant Antoni, Voluntariat Vicencià, Justícia i Pau.

EL SETRILL

L'oli

La nostra terra lleidatana ens dóna un oli excel·lent. Les Garrigues i altres llocs ens regalen or líquid: la terra, el clima, les oliveres i aquelles i aquells que en tenen amorosa cura durant tot l'any. Com ens costaria viure sense l'oli, sense aquest producte, fonament de la nostra cuina i de la nostra salut. Portem or líquid en les nostres venes, amb perdó dels metges.

L'oli també guareix. Ens el posaven quan, de petits, ens torçàvem el peu jugant a futbol. O damunt una cremada. Ningú dubta de les qualitats sanatives i cosmètiques de l'oli que concorren al benestar dels humans. L'oli és, a més a més, un símbol que ens duu a pensar en allò que no es veu, però que és ben real.

Amb l'oli es fan uncions per expressar la força, la suavitat, el perfume, la cura. Ho fem en alguns sagraments per manifestar que Déu viu en nosaltres i que no ens deixa mai sols o abandonats. I això és tan natural com l'oli de les nostres terres.

Josep Alexandre Baró

Director del Departament de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida